

Sygn. akt II UK 411/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku G. C.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 czerwca 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 30 marca 2015 r., sygn. akt III AUa 336/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony G. C. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Warszawie z dnia 30 marca 2015 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego:
art. 15 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym
funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu,
Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu,
Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst:
Dz.U. z 2013 r., poz. 667 ze zm. - dalej jako ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym
funkcjonariuszy), przez nieuwzględnienie okresów zatrudnienia skarżącego w
Ministerstwie Spraw Zagranicznych na stanowisku Wicekonsula Generalnego PRL
w Chicago w okresie od 1 grudnia 1972 r. do 31 grudnia 1976 r. oraz na stanowisku

pierwszego sekretarza Polskiego Przedstawicielstwa ONZ w Genewie w okresie od 1 grudnia 1982 r. do 31 lipca 1987 r. W okresach tych skarżący był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w Ministerstwie Spraw zagranicznych i od tego zatrudnienia odprowadzane były składki emerytalne. Zgodnie z przytoczonym przepisem, okresy te należy zaliczać skarżącemu do wysługi emerytalnej po 1,3% podstawy wymiaru za każdy rok pracy. Okresy te w żadnym razie nie spełniają wymogów zatrudnienia w organach bezpieczeństwa państwa przewidzianych w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm. – dalej jako ustawa lustracyjna),

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne „dotyczące charakteru zaliczania zatrudnienia na umowę o pracę w placówkach dyplomatycznych i konsularnych PRL, oddelegowanych na ten czas pracowników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, na zasadach urlopu bezpłatnego, jako pracownika cywilnego czy też funkcjonariusza MSW. Czy okres ten powinien być liczony do emerytury według wskaźnika 1,3% jako pracownika cywilnego, czy też według wskaźnika 0,7% jako funkcjonariusza MSW podstawy wymiaru za każdy rok służby. Sąd Apelacyjny okres ten skarżącemu zaliczył do emerytury po 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby jako zatrudnienie w organach bezpieczeństwa państwa. Sąd ten przyjął w zaskarżonym wyroku, że skarżący jako pracownik konsularny a następnie dyplomatyczny realizował zadania wywiadowcze, co kwalifikuje te okresy do zatrudnienia w organach bezpieczeństwa państwa. Skarżący uważa, że w tym okresie płacił składki emerytalno-rentowe i nie może być traktowany tak jakby tych składek nie płacił. Skarżący ma tutaj prawo wyboru. Rozumowanie Sądu Apelacyjnego w tym zakresie jest nieuprawnione”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Przez istotne zagadnienie prawne, na które powołuje się skarżący, należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc ono pozostawać w związku ze sprawą (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003).

Wątpliwości skarżącego co do możliwości zakwalifikowania zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w placówkach dyplomatycznych i konsularnych PRL, „oddelegowanych na ten czas pracowników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, na zasadach urlopu bezpłatnego” - jako pracy „cywilnej” czy też służby nie mogą być uznane za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Z miarodajnych ustaleń Sądu (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wynika bowiem, że zatrudnienie wnioskodawcy na stanowisku wicekonsula Generalnego PRL w Chicago w okresie od 1 grudnia 1972 r. do 31 grudnia 1976 r. oraz na stanowisku pierwszego sekretarza Polskiego Przedstawicielstwa ONZ w Genewie w okresie od 1 grudnia

1982 r. do 31 lipca 1987 r. było jedynie „przykrywką” dla jego służby operacyjnej/wywiadowczej, przy której zachował swój status funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa. Z tego właśnie względu okresy te - jako okresy służby - zostały uwzględnione przy ustalaniu prawa i wysokości emerytury policyjnej. Zatem przedstawiony problem nie mieści się w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.